

“Els riders han vingut per quedar-se”

GUILLEM CARBONELL • Ja són 22 els *riders* solidaris –repartidors en bici voluntaris de l'ONG De Veí a Veí– que, organitzats per torns, lliuren a domicili compres fetes als comerços i restauradors del barri. Estan fent uns 12 lliuraments diaris, xifra que s'espera que creixi durant les festes i les rebaixes: “Animem els veïns i veïnes a utilitzar aquest servei”, ens diu Rafa Martínez, president de De Veí a Veí.

La iniciativa ha estat conjunta de tres entitats, els Encants, De Veí a Veí i Som Sant Antoni Unió de Comerciants, per ajudar els comerços a salvar aquest difícil Nadal. Qualsevol botiguer i restaurador del barri pot fer ús d'aquest *delivery social*, que disposa del portal Comproalbarri.com.

“El projecte es va accelerar a l'octubre, a partir del confinament dels restauradors, quan tots vam veure clar que era urgent donar-los suport en el *take away* i en el lliurament a domicili”, explica Lúcia Núñez, vicepresidenta de Som Sant Antoni. Pròximament s'estrenarà una app dels *riders*, pensada inicialment per donar suport als restauradors.

“És una història molt maca; els *riders* han vingut per quedar-se. Ens hem ajuntat per ajudar-nos i fer que això tiri endavant, salvar-ho d'alguna manera”, diu la Lúcia.

Es preveu que al gener els *riders* passin a formar part de la cooperativa Propis i Propers, impulsada l'any 2018 per l'AV, l'Espai Prize i De Veí a Veí per facilitar “que uns veïns puguin donar solució a necessitats d'altres veïns a un preu just”. Quan això passi, el servei tindrà una tarifa, però reduïda. “Veurem si podem competir amb els Deliveroos, els Glovos i els Amazons!”, conclou la Lúcia.

L'Indian Culture Center reparteix cada diumenge 360 bosses de menjar

GC • Cada diumenge es formen llargues cues davant del local que l'Indian Culture Centre (ICC) té al carrer Vilamarí, 31 per

recollir una bossa molt completa de 10 quilos de menjar: “Repartim cigrons, lleties, pasta, patates, cereals, verdures... El nombre d'usuaris augmenta cada setmana. Ara demanem a totes les persones que venen que s'apunten a la llista de Serveis Socials, que no para de créixer. Si avui repartim 360 bosses, és probable que la setmana que ve en siguin 400”, explica Robert Masih, fundador de la Fundació Indali, a la qual pertany el centre.

Des del març s'han atès més de 17.000 persones de tot Barcelona. La procedència del menjar és diversa: del Banc dels Aliments, de persones del barri que en porten, d'altres fundacions i de compres de la mateixa entitat.

L'ICC també està fent una **recollida de menjar especial per a Nadal**; es fa una crida al veïnat a participar-hi. **Podeu trucar al 638 009 956** o anar directament divendres, dissabtes o diumenges als locals que l'entitat té a Vilamarí, 31 i a Villarroel, 8.

ALS LECTORS

Tornem a imprimir aquest número, després de dues “edicions pandèmia”, la de primavera i la de tardor, que només vam enviar per correu electrònic. Eren especialment completes i, per desgràcia, no han caducat, així que si us les va perdre us animem a demanar-nos-les escrivint a revistalantonia@gmail.com

86 lots de Nadal per a l'EAP de Manso

La setmana del 15 de desembre ha començat una **campanya de recollida de missatges de suport al personal de l'Equip d'Atenció Primària (EAP) Sant Antoni**, del CAP de Manso, que es penjaran a Instagram i que s'entregaran en una postal personalitzada a les 86 persones de l'EAP del CAP. La campanya la impulsa De Veí a Veí amb la col·laboració de Sant Antoni Unió de Comerciants i Encants de Sant Antoni.

“Vam començar la pandèmia i els aplaudim i, en canvi, els últims cops que hi he anat els increpen”, argumenta Rafa Martínez, de De Veí a Veí. “Estan extenuats, els hem de donar tot l'escalf que puguem”. Per això, De Veí a Veí entregarà 86 lots de Nadal al personal de l'EAP. El lot inclourà una ampolla de cava de l'ONG i torró i neules aportats de franc per la **pastisseria Bonastre** (Tamarit, 136). L'ONG també regalarà lots de Nadal a les persones que atén habitualment. En l'elaboració dels lots es tindrà en consideració l'edat i la religió de les persones que el rebran: si mengen porc, si no en mengen... “Si són persones grans es busquen formatges més tous, i si són nens es prioritzen laminadures”. Les famílies de les escoles del barri també recullen aliments per a la campanya.

Diuen, diuen, diuen... que enguany, a falta de cavalcada, els Reis Mags enviaran un missatge en vídeo personalitzat a tots els nens que deixin la carta als comerços del barri.

RELATS DE LA POSTGENTRIFICACIÓ

Els vells temps

TONI QUESADA · Com que no surto gaire de casa, ara m'assabento de les coses del barri gràcies al Twitter i els grups de WhatsApp. Per això, alertat pels cataclismes que s'hi descriuen, fa un temps que miro d'evitar els llocs on abans feia vida normal. Com l'avinguda Mistrall, el Mercat de Sant Antoni o la mateixa Gran Via. M'imaginava un caos monumental causat pels canvis d'aquest nou urbanisme tàctic destinat a pacificar els carrers de trànsit, amb baralles entre conductors, ciclistes i passejadors de gossos.

Però quina sorpresa he tingut en veure que, inopinadament, els meus temors eren infundats. De fet, he trobat una calma inusual. Pocs cotxes, menys soroll i famílies caminant tranquil·lament sense pressa. Perplex, he arribat a un costat del mercat on hi havia un munt de gent jugant a escacs plàcidament. Incredul, he hagut de mirar a banda i banda per assegurar-me que tot plegat no era part del rodatge d'una pel·lícula.

I llavors ha passat. M'he sentit poca cosa. He recordat els vells temps, quan m'havia de defensar de turistes insolents, repartidors maleducats intentant atropellar-me o carteristes buscant víctimes desprevingudes. M'he sentit ignorat davant la indiferència dels jugadors d'escacs i de la gent que prenia el sol despreocupadament a les terrasses. Per això he desitjat que tornessin a obrir les portes de l'infern rodat i de l'especulació immobiliària. Per tornar a ser aquell heroi que lluitava contra la ciutat hostil.

▲ **Up** *Les escoles, instituts i acadèmies del barri. L'esforç dels mestres i de les comunitats educatives ha permès un retorn a les aules, inicialment fràgil, però que s'ha anat consolidant.*

▼ **Down** *Els carrils bici de doble sentit en carrers de sentit únic. Quan assumirà l'Ajuntament que són un perill per a tothom?*

PARETS DE SANT ANTONI

El projecte Reflexionem-hi proposa un exercici de consciència i d'atenció. **ISABEL APARICI** · Heu vist pel barri aquestes frases sobre petits fets del dia a dia? Formen part del projecte Reflexionem-hi, nascut a l'octubre a la Dreta de l'Eixample i que ja s'ha expandit per Gràcia i el Born. "Vol ser un estímul perquè la vida no ens passi desapercebuda", ens expliquen les persones que, sense revelar la seva identitat, criden la nostra atenció des dels carrers. Un sentiment, una olor, una imatge: Reflexionem-hi ens proposa "un exercici de consciència i d'atenció" en aquests temps apressats. I a vosaltres, quina cançó us posa la pell de gallina?

FLAIXOS

Estan baixant els preus dels lloguers de pisos? Hem traslladat aquesta pregunta a **Fem Sant Antoni**, que contesta: "No tenim constància d'una baixada constatable dels lloguers. Segurament els efectes econòmics de la Covid fan més possible la negociació, aconseguir pròrrogues dels contractes i renegociar un lloguer, aplicant la nova llei catalana de regulació de lloguers. Estem a l'expectativa de si es podrà implementar i consolidar la llei i, si això passa, de com es comportarà el mercat de lloguer. Però ens temem que d'aquí a poc duran la llei al Constitucional per tombar-la...".

La Xarxa Solidària crea Radars Comunitaris, a partir de la idea que comerços, farmàcies i equipaments poden detectar problemàtiques dels seus clients i usuaris que altrament passarien desapercebudes. "Implantarem un punt d'informació i d'acció a l'AV, que traslladarà el tema a les entitats adequades, o farem un acompanyament per accedir a serveis o recursos de l'administració", explica **Marc Folch**, tècnic de **Calàbria 66**. Inicialment s'estan centrant en la detecció de casos de solitud no desitjada de persones grans.

El Gimnàs Social Sant Pau (ronda Sant Pau, 46) tanca el 2020 havent ofert 32.000 àpats i 40.000 dutxes i canvis de roba, però sense tenir la continuïtat assegurada. "Continuem negociant amb la propietat, però el cert és que no hi ha cap avenç, som en un *impàs*. Ho salvarem, però ara com ara està tot una mica aturat", explica Ernest Morera, un dels seus representants.

D'ACÍ I D'ALLÀ

Neules índies. **GC** · Un dia del Nadal de l'any passat vaig tenir la urgència de comprar neules. Ja era tard, passades les nou del vespre, així que vaig anar al que aleshores era un Consum Express i que ara es diu Need Supermercat, a Villarroel amb Gran Via. "Teniu neules?", vaig preguntar al simpàtic i atent encarregat indi que des de fa anys està a la caixa del súper. És un home gran i experimentat. Un dia el vaig sentir parlar en un bon alemany, així que suposo que la vida el va dur també a passar una temporada a Alemanya. El cas és que el senyor, que em coneix, no entenia què li demanava. "¿Neulas? En la Índia una neula es un animal que se come a las serpientes". Es pensava que no en tenia però en vaig trobar en una mena d'expositor a la vora de la caixa i l'home va quedar sorprès. Recordant el que m'havia explicat, un dia vaig buscar a Google "Neula eats snake" i efectivament vaig trobar la imatge del valent animal a què es referia. Així doncs, si aquest Nadal aneu a comprar neules en algun dels molts súper regentats per asiàtics que hi ha al barri, feu la prova: demaneu un paquet de neules i a veure quina cara us posen.

UN NADAL GALDÓS

ESPERANÇA SIERRA · Diuen que serà un Nadal galdós. I si no fos el covid seria la crisi, però aquest any hi ha el covid de cabdill. Tot i que ves, sempre hi ha hagut Nadals galdosos. Jo en vaig tenir un reguitzell que van començar l'any que no em va venir l'esperit. De sobte va arribar l'hora de muntar l'arbre i vaig pensar quina merda. Temps foscos, gòtics com finestres estretes. Però una nit de desembre la meva amiga Giulia em va convidar a casa seva. "Cenaremos algo". Volia dir beure vi i menjar formatge fins a reventar. No hi vaig anar. No em venia de gust.

De matinada van trucar al timbre. No em vaig espantar perquè la veïna de sota era mig

artista i sovint la visitaven tranuitadors que s'equivocaven de porta. Però era la Giulia.

Estava glaçada, el nas com una cirera i aquella negror de cabells embolicats en una bufanda que no acabava mai de donar voltes. "Es que te quiero mucho", i em va allargar una bossa amb un paquetet a dins. "Feliz Navidad". M'havia fet un avet molt lleig de feltre.

Va ser la cloenda del reguitzell de Nadals sense l'esperit: una fortor a la gola semblant a començar a plorar ve sense obstacles i t'entafora unes ganes descomunals de comprar boles lluints. Sempre hi ha una sonada com la Giulia, fins i tot amb el covid de cabdill.

“Al Mercat Dominical hi trobes coses, a internet les has de buscar”

Parlem amb Pablo Fernández Sopena, un dels darrers paradistes que s'han incorporat al Mercat Dominical de Sant Antoni.

LL. R. • Començar dos diumenges abans del tancament per la pandèmia no ha sigut cap obstacle per a en Pablo, que gaudeix de la possibilitat de convertir-se en paradista del mercat de llibres de segona mà més gran d'Europa.

No és un cas excepcional; en els darrers tres anys al Mercat Dominical s'hi han incorporat tres paradistes nous. Allà en Pablo hi té una parada de quatre metres a la banda d'Urgell. Ens explica que les més petites són de 3 metres lineals, mentre que les que ocupen més espai disposen de més de 10 metres.

Els seus diumenges fa uns mesos que comencen a les 5.30 h. No viu a Sant Antoni, així que no arriba al barri fins a les 6 h. Li esperen el seu carro i la seva taula, que els hi han deixat a lloc des d'un dels magatzems que ocupen els baixos del voltant del mercat. Ens mostra el seu carro centenari, que va ser utilitzat per l'exparadista Manel

Aisa, president de l'Ateneu Enciclopèdic Popular.

Li costa definir com és la seva parada, en què està especialitzada. Finalment s'inclina per “humanística”; segons diu, amb espais per a la poesia, l'assaig i la novel·la, sempre reservant un espai per als escacs, una altra de les seves aficions, que el va portar a ser jugador del Club d'Escacs Comtal del Poble-sec.

La feina de llibreter de segona mà va més enllà d'obrir la parada el diumenge; el 80% dels associats del Mercat Dominical tenen com a principal dedicació la venda de llibres. Entre setmana busquen lots a mercats o visiten persones que es volen desfer de biblioteques, i molts també treballen paral·lelament per internet, un mercat en creixement. En Pablo, però, no té cap dubte a l'hora de preferir el fet de passejar-se per un mercat físic on trobar coses sovint inesperades, davant del fet d'haver de buscar-les per la xarxa.

A part de ser paradista, s'ha fet membre de la Junta Directiva de l'Associació Professional del Mercat del Llibre Dominical de Sant Antoni, amb la qual ja col·laborava abans de tenir la parada.

Actualment, tenen entre mans un embrió d'un projecte de recerca sobre la història d'aquest mercat. Ens explica entusiasmat que fa poc va poder tenir a les mans el primer reglament de quan el mercat es va mudar del Paral·lel al Mercat de Sant Antoni, l'any 1937. També tenen al cap dinamitzar la zona del fossat amb activitats els diumenges (quan torni a ser possible), continuar treballant amb Mercats de Barcelona i incrementar la col·laboració amb l'Institut de Cultura de l'Ajuntament.

L'Eixample, capital Sant Antoni

ALBERT BALLBÉ · Fa poc l'Ajuntament ha anunciat el pla #Superilla-Barcelona. Segons la comunicació, ve a ser un nou pla Cerdà que ha de revolucionar el model de ciutat, revertir l'abús de l'espai públic per part del trànsit a favor de la vida de barri i, de passada, netejar l'aire que respirem. Dit així sona bé! Mirant enrere, governs municipals anteriors havien convertit avingudes en rambles (Mistral o Roma), pacificat carrers (Borrell o Enric Granados) o implementat una incipient xarxa de carrils bici.

Per la magnificència de l'anunci, un servidor ja s'imaginava que, en veure que el món no s'acabava amb els llargs talls per les vagues de taxistes o l'acampada d'estudiants a la plaça Universitat, la Gran Via podria esdevenir un corredor verd que suprimiria la frontera entre Sant Antoni i l'Esquerra de l'Eixample i tancaria el principal inductor de trànsit al barri. O, més modest, que l'#ObrimCarrers seria davant de les escoles en horari d'entrada i sortida dels alumnes.

Però no. La proposta és reproduir el model de supercruïlla que tenim a Sant Antoni a, de moment, quatre cruïlles al llarg del carrer Consell de Cent. No és un carrer amb massa trànsit, la veritat. Segurament és millor que res, i avançar sempre és positiu. Però és un pla que no s'aplica a tot Barcelona, només a l'Eixample. I ni això, perquè a Sant Antoni ens quedem com estem. Potser és que no som Eixample.

Però sí que consolida Sant Antoni com a referent a la ciutat. El barri a exportar més enllà dels seus límits territorials. Responsables de l'Ajuntament podrien caure en l'error de creure que una actuació urbanística, per si sola, fa el barri. I, humilment, crec que no. De superilla, aquesta sí, també n'hi ha al Poblenou. Però les imatges en premsa sempre són les de Sant Antoni. La superilla aflora i fa més visible un barri viu i actiu, però que ja hi era. Uns veïns i comerciants que hem resistit, com hem pogut, al procés gentrificador que ens n'expulsa. I aquí hi haurà el repte, si es vol replicar. Amb ciment i testos, per grossos que siguin, no tens un barri.

Sí que som Eixample. Ara potser en som el nou centre i tot.

CULTURA

#LaCulturaÉsSegura

IVAN FOIX • Actualment és un miracle que una sala de teatre et programi un espectacle, encara que se t'emporti el 60% del taquillatge, hi perdís diners i hagis de netejar l'escenari després de cada funció. Expressar i emocionar és el nostre somni, encara que no tinguem cap mena de remuneració, perquè ho fem “per amor a l'art”. Som artistes, sí. Però la realitat és que intentem sobreviure per poder pujar als escenaris, per tocar el violoncel en una sala de concerts o per exposar en un museu.

Ja no sé ni quantes companyies teatrals han deixat d'existir, ni quants actors i actrius han intentat demanar una ajuda i, tristament, no l'obtenen perquè és impossible accedir al portal web.

M'entristeixo quan veig el transport públic de gom a gom, sense distàncies, i el Teatre Tantarantana o els Cinemes Renoir Floridablanca tancats.

És per això que necessitem que omplis els teatres, les llibreries, els museus, les sales de concerts i un llarg etcètera. Perquè emocionar-nos, riure, plorar i, en definitiva, sentir és segur.

Enhorabona a Tina Vallès, escriptora veïna de Sant Antoni, guanyadora del premi Folch i Torres de novel·les per a nois i noies amb *Els pòstits del senyor Nohisoc*.

Jaume Figueras: "Sempre he viscut al barri; fins als 20 anys, als dalt de la Granja Canigó, a Urgell amb Floridablanca"

GC • Arribo al que va ser la Granja Canigó i trobo Jaume Figueras (Barcelona, 1940) pensatiu davant d'un local que representa tant per a ell. L'actual encarregada del bar Rekons s'interessa per la història passada del local, que desconeixia. Jo aprofito per fer-li la foto que acompanya aquesta entrevista. Quin luxe tenim de tenir-lo de veí!

Has viscut sempre a Sant Antoni? Sí, sempre he viscut al barri, en tres llocs diferents. Vaig anar a l'Escola Barcino de Gran Via-Villarroel, on hi ara l'hotel Soho. I el Batxillerat Superior a les Escoles Pérez-Iborra.

Qui es va instal·lar primer al barri, que tu sàpigues? Crec que els meus pares, quan es van casar el 1939, ja es van instal·lar a l'habitatge que hi havia a sobre de la granja d'Urgell, 32. Els meus avis materns eren de Ventalló, a l'Alt Empordà, però no els vaig conèixer; els paterns, de Begues, al Baix Llobregat. L'avi va morir jove. Jo vaig conèixer l'àvia, que va venir a viure a Barcelona a finals dels anys 50.

Anaves molt al cinema? Sí, anava molt al cinema. Els dies de cada dia, a locals d'estrena

com el Montecarlo, el Kursaal o el Coliseum, i sobretot al luxós Windsor amb els meus pares, que tenien feina els caps de setmana, quan jo anava als cines de barri amb amics o companys del col·le. Sobretot, Excelsior, Florida, Goya, Dorado i Gloria.

Qui i quan va obrir la Granja Canigó? Crec que la granja ja existia quan la va agafar el meu pare, el 1939. Primer es deia Petit Canigó. La meua família hi va ser fins al 1970, quan es van jubilar, però l'establiment va romandre obert com a granja i ara és Rekons, i està especialitzat en empanadilles.

Quina funció hi feien, el teu pare, la teua mare o altres familiars? La meua mare i la seva germana despatxaven a la botiga; el meu pare es dedicava a la pasteurització de la llet en un local del Raval.

Què té ara Sant Antoni que voldries que no es perdés? En part, només en part, encara hi ha certa comunicació entre veïns de tota la vida, i l'avantatge de Sant Antoni és la vida que li dona el mercat i la facilitat de comunicacions.

I què voldries canviar del barri? Tot és millorable, però crec que les illes de vianants del carrer Borrell han estat un encert.

Què podem fer per salvar cinemes com el Floridablanca? La pèrdua del Cine Urgell va ser irreparable; vaig ser a la inauguració, el 1963, i el dia que va tancar, el 2013. El cine Florida de la meua infantesa (després, Florida Cinerama, i ara, Renoir Floridablanca) és un gran supervivent; si la pandèmia no fa estralls, esclara.

PENSAMENTS

Sant Antoni verd?

JORDI BATALLA • Per als responsables municipals, que contemplin Barcelona des de les pantalles del seus Macs, el nostre, creuen, és un barri privilegiat pel que fa a zones verdes. A Google Maps els surt a tocar del Parc de Montjuïc i del Parc de Joan Miró... A més, hem estat "afortunats" a la rifa de les superilles i ens han regalat unes quantes zones per gaudir del botellot guarnides amb unes grans caixes de fusta on algunes plantes amaguen les deixalles. A la darrera remodelació de l'eix Borrell-Tamarit uns petits parterres sobreviuen a un nul manteniment engabiats de manera perpètua. A la infografia dels seus caríssims programes de gestió urbana els surt un preciós entramat de carrers "pacíficats" esquitxats de taques verdes. Però els veïns de Sant Antoni sabem que l'única esclatxa verda que tenim és l'avinguda Mistral, un discutible projecte de la Barcelona postolímpica, amb molt més ciment que verd, que es va degradant a poc a poc i que ja necessita un replantejament adequat a les necessitats reals del barri. Ens hi posem o esperem que vinguin amb els pots de pintura?

Vols rebre el pròxim número de 'L'Antònia' per e-mail? Demana-ho a www.lantonia.cat

L'Antònia · Gasetta del barri de Sant Antoni, Barcelona

www.lantonia.cat

revistalantonia@gmail.com

Edita: Guillem Carbonell.

Correcció: Judit Canalias.

Maquetació: Susana Taberner.

Disseny de

L'Antònia:

Hernán Verdine.

Dipòsit fiscal:

B 18843-2018

ninotaire.cat

@ninotaire

El 2021 voldríem que fossin notícia: 1) la remodelació de la ronda Sant Antoni, que no pot esperar; 2) la inauguració de l'espai veïnal per a joves de sota el mercat; 3) l'expropiació i adequació per a usos veïnals del solar del Talia, i 4) la recuperació de la normalitat...